

'Een uit de hand gelopen hobby'

In de rubriek 'De familie van...' interviewt Kimm Jeltema de familie van onze noordelijke topsporters. Wat is hun rol achter de schermen? Welke rol speelt de sport in hun dagelijkse leven? Deze week Esther Schop, de vriendin van Léon van Schie. Léon is aanvoerder bij de handballers van E & O en tevens cirkelspeler van Oranje. Esther speelde in het verleden zelf ook één jaar voor E & O en is inmiddels aanvoerder van regerend landskampioen Dalfsen.

Door Kimm Jeltema

Emmen Hoewel handbal voor veel kinderen niet de eerst sport is waar ze aan denken, werd het Esther Schop met de paplepel ingegoten. "Mijn moeder handbalde en in het dorp waar ik opgroeide was het een heel populaire sport. Veel vriendinnetjes zaten op handbal; voor mij was het dus heel logisch dat ik dat ook ging doen. Tegenwoordig heeft handbal veel concurrentie van andere sporten. Toen ik jong was ging je gewoon op een sport en daar bleef je dan ook op. Kinderen van nu willen alles graag proberen. Je merkt aan de handbalverenigingen dat ze last hebben van te weinig aanwas van nieuwe leden. Jammer, want het is zo'n leuke sport! Ja, ik kom wel uit een sportief gezin. Mijn vader en broer voetballen allebei. En zo fanatiek als ik met handbal ben, zo fanatiek is mijn broer met voetbal. Mijn ouders wringen zich in allerlei bochten om ons allebei te kunnen aanmoedigen."

Esther is opgegroeid in Schagerbrug, in Noord-Holland. "Om in Emmen te komen moet ik dus echt het hele land doorkruisen. Maar dat wist ik toen ik besloot om met Léon samen te gaan wonen. Ik neem het maar voor lief." Esther en Léon leerden elkaar kennen toen ze beiden voor E & O speelden. "Ik kwam van buitenaf bij de club en Léon in feite ook. Automatisch schept dat een band. We raakten bevriend en dat groeide uit tot een relatie. Hoewel ik nu voor SERCO-DAK Dalfsen handbal, hebben we besloten om voorlopig in Emmen te blijven wonen. Want Léon speelt

natuurlijk nog wel bij E&O. Of we het thuis ook nog over handbal hebben? Ja, daar gaat het vaak over. We zijn bijvoorbeeld ook samen met de jeugd van E & O naar Denemarken en Duitsland geweest om te coachen. Je leert elkaar dan nog weer op een andere manier kennen; het is heel erg leuk om zulke dingen samen te kunnen doen. Maar gelukkig hebben we daarbuiten ook heel veel om met elkaar te delen, hoor!"

Op de middelbare school bleek dat Esther aanleg had voor de handbalsport. Zij ontving een uitnodiging voor de nationale selectie. "Op 16-jarige leeftijd mocht ik naar de Handbalacademie in Arnhem, waar ik drie jaar heb getraind en gespeeld. Ik woonde doordeweeks in het sporthotel, met 22 andere meiden. Daarnaast woonden er ook allerlei andere aanstormende topsporters, zoals kogelstoter Rutger Smith. Dat hield in dat ik al op jonge leeftijd doordeweeks van huis was. Natuurlijk hebben mijn ouders en ik van te voren uitvoerig besproken of het een goede beslissing was, maar uiteindelijk hebben ze mij de keuze laten maken. En ik wilde heel graag. Het is erg prettig

dat ik ook nu nog altijd de steun van mijn ouders, familie en vrienden voel in de keuze die ik heb gemaakt. Handbal is een soort uit de hand gelopen hobby geworden. Zonder hun steun had ik het niet kunnen doen. Doordat ik in Emmen woon, in Dalfsen handbal en ook nog in Emmen werk voor Promens care kom ik soms tijd te kort om sociale contacten goed te kunnen onderhouden. En dan loop je de kans dat het snel verwaterd. Maar we doen er juist heel bewust moeite voor om elkaar te blijven zien. Tijdens de feestdagen crossen we het hele land door. Zodra er een gaatje valt in het handbalschema, probeer ik bij mijn ouders, familie of vrienden langs te gaan."

"Léon en ik hebben ongeveer hetzelfde handbalschema. Op zich is dat heel handig, want als ik op de club eet, dan eet hij daar vaak ook. Aan de andere kant kunnen we heel weinig wedstrijden van elkaar zien. Gelukkig is Léon er wel bij geweest tijdens belangrijke wedstrijden, zoals de beslissingswedstrijd bij het afgelopen kampioenschap. Wanneer het kan, kom ik ook bij hem kijken. Het is leuk om te zien dat hij dan, hoewel hij met de wed-

strijdvoorbereiding bezig is, met zijn ogen langs het publiek speurt om te zien of ik er al ben. Pas als zijn familie en vrienden allemaal binnen zijn kan hij rustig met de voorbereiding verder. Ik ben trots op de manier waarop hij alles in het teken stelt van zijn carrière. Wanneer hij ergens voor gaat, dan gaat hij er ook voor de volle honderd procent voor. Op welk gebied hij trots op mij is? Ik denk op de manier waarop ik mijn werk, mijn handbalcarrière en mijn sociaal leven met elkaar combineer. Ik speel graag op het hoogst haalbare niveau. Dat ik daarvoor een uur heen en een uur terug in de auto moet zitten, vind ik geen probleem. Gelukkig kan ik mijn handbalcarrière tot nu toe goed combineren met mijn werk. Wanneer het heel druk is met handbal, dan is het mogelijk om wat minder te werken. Dat je in deze tijd een werkgever hebt waar dat kan, is heel erg prettig. Omdat Léon en ik allebei sporten, kunnen we niet ver vooruit plannen. Je weet immers nooit waar de ander terecht komt. We leven van seizoen tot seizoen. Het is druk en niet altijd makkelijk, maar ik heb het er heel erg graag voor over."

▲ **Esther Schop, de vriendin van handballer Léon van Schie. Zij speelt in Dalfsen, hij in Emmen. Foto: Jan Anninga**

”
Ik speel graag op het hoogst haalbare niveau